

COO
BOO

SERAFÍNA v ČIERNY
a ČIERNY PLÁŠT

ROBERT BEATTY

Serafína a čierny plášť

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Robert Beatty
Serafína a čierny plášť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

SERAFÍNA v
a ČIERNY
PLÁŠT

ROBERT BEATTY

COO
BOO

SERAFINA AND THE BLACK CLOAK by Robert Beatty

Copyright © 2015 by Robert Beatty

By arrangement with the author. All rights reserved.

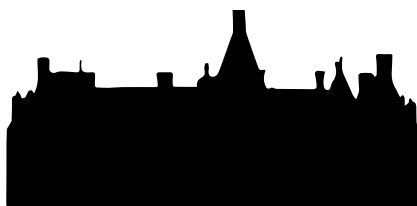
Jacket illustration © 2015 by Alexander Jansson

Jacket design by Maria Elias

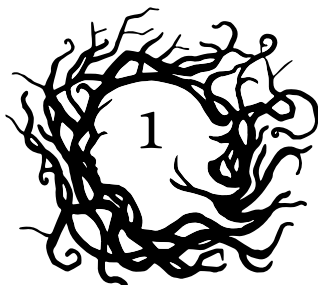
Translation © Katarína Slivková, 2016

ISBN 978-80-7544-118-8

*Mojej manželke Jennifer, ktorá mi od začiatku
pomáhala formovať tento príbeh,
a našim dievčatám Camille, Genevieve
a Elizabeth – tie pre nás vždy budú prvým
a najdôležitejším publikom.*

Sídlo Biltmore
Asheville, Severná Karolína
1899

Serafína otvorila oči a preletela pohľadom po tmavej dielni. Snažila sa zistiť, či boli niektoré potkany natoľko hlúpe, že prenikli na jej teritórium, kým spala. Vedela, že v noci číhajú na svoju príležitosť. Zakrádali sa škárami a tieňmi rozľahlého suterénu obrovitánskeho sídla a čakali len na to, aby niečo ukradli z kuchýň alebo komôr. Serafína väčšinu dňa podriemkala na svojich obľúbených zastrčených miestach, no práve tu, schúlená na starom matraci za hrdzavým kotlom v bezpečí dielne, sa cítila ako doma. Z nahrubo otesaných trámov viseli kladivá, hasáky, ozubené kolesá a vzduchom prenikal známym pach strojného oleja. Keď sa poobzerala a započúvala do okolitej tmy, hneď jej zišlo na um, že táto noc vyzerá ako stvorená na lov.

Jej tatko, ktorý pred rokmi pracoval na výstavbe Biltmoru a od tých čias žil bez povolenia v suteréne, spal na provizórnej posteli. Tú si potajomky postavil za odkladacími regálmi. V starom kovovom sude, nad ktorým pred niekoľkými hodinami uvaril kurča a kukuričnú kašu, žiarili žeravé uhlíky. Večerali pri ohni, aby im bolo teplo. Serafina ako zvyčajne zhltna kura, ale kašu nechala.

„Zjedz večeru,“ zahundral tatko.

„Hotovo,“ odpovedala a položila poloprázdny plechový tanier.

„Ešte ti ostalo,“ namietol a posunul ho naspäť k nej. „Takto nevyrastieš a navždy zostaneš maličká ako prasiatko.“

K vychudnutému mláďaťu ošípanej ju prirovnával zakaždým, keď ju chcel rozčúliť, lebo si myslel, že ak sa naňho poriadne nazlostí, od hnevu do seba predsa len nahádže aj tú hnusnú kašu.

„Kaše sa ani nedotknem, tatko,“ vyhlásila s nepatrným úsmevom, „bez ohľadu na to, koľkokrát ju predo mňa položíš.“

„Veď je z obyčajnej kukurice,“ poznamenal a klátikom prehrabol polienka v ohni. „Každý ju má rád, iba ty vymýšľaš.“

„Dobre vieš, že môj žalúdok odmieta čokoľvek zelené, žlté alebo nechutné, ako je kaša, takže na mňa prestaň kričať.“

„Keby som na teba kričal, vyzeralo by to inak,“ odvrkol a znova prehrabol obhorené polienka.

Onedlho zabudli na kašu a zmenili tému.

Serafína sa pri pomyslení na večeru s otcom musela usmiať. Nevedela si predstaviť takmer nič na svete – teda možno okrem spánku na jednom z maličkých suterénových okien, zaliatom hrejivými lúčmi slnka –, čo je lepšie než vtipkovanie s tatkom.

Opatrne, aby ho nezobudila, sa odkradla z matraca, precupotala cez drsnú kamennú podlahu dielne a vyklzla na točitú chodbu. Kým si šúchala rozospaté oči a natáhovala ruky i nohy, nedokázala potlačiť príval vzrušenia. Začínala sa nová noc, ktorá ju tak vábila, až sa celá chvela od nedočkavosti. Cítila, že sa jej prebúdajú svaly a zmysly, akoby bola sova, ktorá si rozohýbava krídla a ohýna pazúry tesne pred tým, ako vyrazí na strašidelný lov.

Potichučky kráčala tmou. Prešla okolo práčovní, komôr a kuchýň. V suteréne sa to cez deň hemžilo služobníctvom, no teraz boli miestnosti prázdne a temné, presne ako ich mala rada. Vedela, že majitelia sídla – Vanderbiltovci – a množstvo ich hostí spia na prvom a druhom poschodí, ale tu dolu bolo ticho. Zbožňovala, keď sa mohla zakrádať nekonečnými chodbami a tmavými skladovacími priestormi. Podľa hmatu a zábleskov svetla v prítmí tu poznala každúcky kút. V noci to bolo jej kráľovstvo.

Zrazu pred sebou začula nepatrný šuchot. Všetko naberalo rýchly spád.

Serafína zastala a zbystrila sluch.

Pri neďalekých dverách škrabotali po podlahe drobné nožičky.

Pritisla sa k stene a zamierila tam.

Keď zvuk utíchol, zmeravela. Len čo sa znova ozval, aj ona vykročila. Túto techniku sa naučila sama ako sedemročná: pohybuju sa zároveň s nimi, a ak stoja, vyčkaj.

Teraz už počula aj dych malých tvorov, škrabot ich pazúrov na kameni a šuchot chvostov. V prstoch pocítila známe chvenie a nohy sa jej napli.

Odchýlenými dverami vkĺzla do skladu a v tme zbadala dva veľikánske potkany s mastnou hnedou srstou, ktoré sa jeden po druhom zošmykli cez odkvapovú rúru v dlážke. Títo votrelci boli očividne nováčikovia, pretože pochabo snorili po šváboch, hoci len o niekoľko miestností ďalej mohli vylizovať puding z čerstvého pečiva.

Serafína zatajila dych. Pomaličky a nečujne vykročila k potkanom. Ani na okamih ich nespustila z očí. Jej uši zachytili každý pohyb. Dokonca cítila, ako odporne smrdia za kanálom. Celý čas kutrali po hniúcich odpadkoch a nemali potuchy, že je tam.

Zastala iba zopár centimetrov od nich, ukryla sa do tmavého tieňa a bola pripravená vyskočiť. Práve tento moment – tesne pred tým, ako sa na ne vrhla – mala najradšej. Mierne sa naklonila, aby sa čo najlepšie nachystala na útok. Potom vyrazila z úkrytu. Rýchlym a prudkým pohybom schmatla pištiace a zviňajúce sa potkany holými rukami.

„Mám vás! Hnusná háved!“ zasyčala.

Menší sa zdesene metal a zúfalo sa usiloval vyslobodiť, no väčší sa vykrútil a pohrýzol jej ruku.

„Toto si odskáčeš!“ zavrčala. Ukazovákou a palcom mu pevne zovrela krk.

Potkany sa zúrivo vrteli, ale tentoraz nemali šancu vyšmyknúť sa. Chvíľu jej trvalo, kým sa ako malá naučila, že ak ich človek chytí, musí ich poriadne stisnúť a za nijakých okolností nesmie uvoľniť zovretie, dokonca ani keď ho poškriabu pazúrikmi alebo keď sa mu ten ich šupinatý chvost obkrúti okolo ruky ako odporný sivý had.

Po niekoľkých sekundách divokého boja si vyčerpané potkany napokon uvedomili, že nemôžu uniknúť. Znehybneli a podozrievavo na ňu hľadeli očami čiernymi ako trnky. Ich slediace malé ňufáky a hrozivo dlhé fyzická sa chveli od strachu. Ten, ktorý ju uhryzol, si pomaly na dva razy ovinul dlhý šupinatý chvost okolo jej zápästia, aby jej mohol vyklznuť.

„Ani sa o to nepokúšaj,“ upozornila ho. Rana od jeho zubov stále krvácala, a tak nemala náladu na ďalšie potkanie výmysly. Hoci sa jej to nestalo prvý raz, nikdy nebola rada, keď ju pohryzli.

S odpornými beštiami, ktoré niesla v zovretých dlaniach, sa vybrala po chodbe. Bolo fajn chytiť dva potkany ešte pred polnocou, najmä takéto mimoriadne hnusné, ktoré by sa inak prehryzli cez jutové vrece, aby sa dostali k zrnu, alebo by zhodili vajíčka z police, len aby ich mohli zlízať z podlahy.

Po starom kamennom schodisku vyliezla von a potom prešla po pozemku panstva, ktorý zalieval mesačný svit, až na kraj lesa. Tam potkany šmarila do hĺby lístia.

„Teraz odtiaľto vypadnite a nevracajte sa!“ zakričala za nimi. „Nabudúce k vám nebudem taká milá.“

Potkany chvíľu skackali po zemi, a keď konečne pristáli, roztriasli sa, lebo čakali smrtiacu ranu. Nijaká však neprišla, a tak sa na ňu len prekvapene pozerali.

„Bežte, kým si to nerozmyslím,“ povedala.

Dlho neváhali a odprášili do lesného podrastu.

Nie všetky potkany, ktoré chytila, mali toľko šťastia. Niekedy ich telá nechala vedľa tatkovej posteľe, aby mu ukázala, ako sa v noci činila, no už dávno to nespravila.

Odmalička pozorovala mužov a ženy, ktorí robili v suteréne, preto vedela, že každý vykonáva nejakú prácu. Jej otec mal na starosti opravu bežných i jedáľenských výťahov, okenných zámok, parného vykurovacieho systému a rôznych iných mechanických vynálezov, od ktorých bolo závislé celé sídlo s dvestopäťdesiatimi miestnosťami. Dokonca ak manželia Vanderbiltovci usporiadali honosný ples, kontroloval aj to, či organ vo veľkej banketovej sále funguje správne. Okrem jej tatka tam pracovali kuchári, pomocnice v kuchyni, uhliari, kominári, práčky, pekári, slúžky, komorníci a množstvo ďalších zamestnancov.

Keď mala desať rokov, opýtala sa: „Aj ja mám prácu ako všetci ostatní, tatko?“

„Jasné, že áno,“ odvetil, ale Serafína mala podozrenie, že to nie je pravda. Iba ju nechcel zarmútiť.

„A akú? Čo je moja úloha?“ vyzvedala.

„Je nesmierne dôležitá a nik ju nerobí lepšie než ty, Sera.“

„Tak mi to už prezrad, tatko.“

„Podľa mňa si HLP panstva Biltmore.“

„Čo to znamená?“ spýtala sa vzrušene.

„Si hlavná lovkynia potkanov,“ vysvetlil.

Nech už tie slová myslel akokoľvek, zahriali ju na duši. Hoci odvtedy prešli dva roky, dodnes si pamätá, ako sa jej nafúkla malá hrud' a ako pyšne sa usmiala, keď ich vyriekol. Hlavná lovkynia potkanov. Znelo to pekne. Každý vedel, že pre Biltmore, v ktorom je kopa skladovacích miestností, políc, stodôl a všeličoho ďalšieho, predstavujú hlodavce veľký problém. Nemožno poprieť, že preukázala vrodenný talent na chytanie prešibaných, štvornohých škodcov, ktoré kradnú jedlo, robia neporiadok, sú nakazené infekciami a unikajú nepraktickým dospeláckym pasciam a jedom. Myši, ktoré sú plaché a v kľúčových momentoch majú sklon panikáriť a dopúšťať sa chýb, chytala ľavou zadnou. No práve potkany jej každú noc utekali a vďaka nim si zdokonalila schopnosti. Teraz mala Serafína dvanásť a zastávala funkciu: HLP.

Kým sledovala, ako dva potkany uháňajú do lesa, zmocnil sa jej zvláštny a intenzívny pocit. Chcela sa rozbehnúť za nimi. Túžila vidieť to, čo ony pod lístím a vetvičkami, preskúmať skaly a údolia, potoky a iné zázraky. Ibaže tatko jej to zakázal.

„Nikdy nechod do lesa,“ vravieval jej často. „Sú tam temné sily, ktorým nerozumieme, a dejú sa tam neprirodzené veci, ktoré nám môžu škaredo ublížiť.“

Stála na kraji lesa a pomedzi stromy upierala oči do

dialky. Roky počúvala príbehy o ľuďoch, ktorí sa v ňom stratili a nikdy sa nevrátili. Zaujímalo ju, aké nebezpečenstvá tam číhajú. Čierna mágia, démoni či ohavné netvory? Čoho sa tatko bojí?

Bez problémov mu mohla vo všeličom protirečiť – napríklad odmietať kukuričnú kašu, celé dni vyspávať a po nociach loviť alebo špehovať Vanderbiltovcov a ich hostí – ale o tomto sa s ním nikdy nehádala. Vedela, že keď to vyslovil, bol vážny ako jej mŕtva mama. Napriek mnohým pichľavým rečiam a snoreniu sem-tam skrátka zostanete ticho a spravíte, čo vám povedia, lebo vytušíte, že sa vám potom bude ľahšie dýchať.

Serafína, ktorá sa cítila až podivne osamelo, odtrhla zrak od lesa a zahľadela sa na Biltmore. Nad šikmo posadenými bridlicovými strechami sídla trónil mesiac a odrážal sa v sklených tabuliach, ktoré sa klenuli nad zimnou záhradou. Nad horami sa jagali hviezdy. Tráva, stromy a kvety na nádherných udržiavaných pozemkoch žiarili v polnočnom svite. Videla každú detail, každú ropuchu, slimáka a ostatné nočné tvory. Z magnólie sa ozývala večerná pieseň drozdca a mláďatá kolibríka, schúlené v malom hniezde medzi popínavou vistériou, sa v spánku pomrvili.

Vtom zdvihla hlavu a pomyslela si, že to všetko pomáhal stavať jej tatko. Patril k stovkám kamenárov, rezbárov a iných remeselníkov, ktorí pred rokmi prišli do Asheville z okolitých kopcov budovať sídlo Biltmore. Neskôr tam ostal a staral sa o stroje. No po tom, čo všetci robotníci pracujúci v suteréne odišli večer domov

k rodinám, sa so Serafínou ukryli medzi rúry, z ktorých stúpala para, a kovové nástroje v dielni, ako dvaja čierni pasažieri v strojovni obrovskej lode. Pravda bola taká, že nemali kam ísť a nikde ich nečakali nijakí príbuzní. Zakaždým, keď sa otca spýtala na mamu, odmietol o nej hovoriť, takže na svete nemala nikoho okrem tatka a suterén bol ich domovom, odkedy sa pamätala.

„Ako je možné, že nebývame v dome so zvyškom služobníctva alebo v meste ako ostatní zamestnanci, tatko?“ čudovala sa neraz.

„O to sa ty nestaraj,“ zašomral.

Za tie roky ju tatko naučil celkom obstojne čítať a písať a vyrozprával jej množstvo príbehov o svete, ale nikdy sa nehrnul do rečí o tom, čo chcela počuť najviac – neprezradil, čo sa mu odohráva hlboko v srdci, čo sa stalo mame, prečo nemá súrodencov a prečo ich nenavštevujú nijakí známi. Niekedy by ho bola najradšej schytila a potriasla ním, aby videla, čo urobí, no tatko v noci väčšinou spal, celý deň pracoval, večer varil a vravieval jej historiky. Žilo sa im spolu dobre a napokon ním nezatriasla – nechcel to, preto ho nechala tak.

V noci, keď sa všetci v dome pobrali do postelí, sa vykradla hore a povyberala si knihy, ktoré potom čítala pri mesačnom svite. Raz počula majordóma, ako sa vychvaľuje spisovateľovi, ktorý prišiel na návštevu, že pán Vanderbilt zozbieral dvadsaťdva tisíc kníh a do knižnice sa ich zmestí len polovica. Ostatné mal uložené na stoloch a na policiach po celom dome a pre Serafínu boli

ako zrelé čerešne – nedokázala im odolať. Zdalo sa, že nikto si nevšimol, keď niektorá z kníh zmizla a o niekoľko dní bola znova na svojom mieste.

Prečítala si o veľkých bitkách medzi štátmi, v ktorých sa trhali zástavy, aj o železných obludách chrliacich dym, ktoré ľudí prepravovali sem a tam. V noci sa chcela vkradnúť na cintorín s Tomom a Huckom a stroskotať na lodi so švajčiarskou rodinou Robinsonovcov. Niekedy túžila byť jednou zo štyroch sestier a žiť s milujúcou mamou ako v *Malých ženách*. Inokedy si zasa predstavovala, že stretne duchov z Ospalej diery alebo začuje klepot Poeovho čierneho havrana. Rada tatkoví rozprávala o knihách, ktoré čítala, a často si vymýšľala vlastné príbehy plné imaginárnych kamarátov, zvláštnych rodín a nočných duchov, ale jej kvetnaté strašidelné historiky ho nikdy nezaujali. Bol priveľmi praktický a ťažko uveril tomu, čo sa nedalo chytiť do ruky.

Serafína sa čoraz väčšmi zamýšľala, aké by bolo, keby mala tajného kamaráta, o ktorom by tatko nevedel, niekoho, s kým by sa mohla o všeličom pohovárať, no uprostred noci v suteréne nestretávala veľa detí vo svojom veku.

Zopár podradnejších pomocníkov z kuchyne a kuričov, ktorí pracovali dolu a každú noc chodievali domov, zbadalo, ako sa tadiaľ poneviera. Tí mali aspoň predstavu, kto je. Slúžky a sluhovia z horných podlaží však o nej netušili. Samozrejme, ani pán a pani domu nevedeli, že existuje.

„Vanderbiltovci sú dobrí ľudia, Sera,“ povedal jej tато, „ale nie sú ako *my*. Keď sa tu zjavia, musíš sa stratiť. Vyhni sa tomu, aby ťa niekto zazrel. A nech budeš robiť čokoľvek, nikomu neprezraď svoje meno či to, kto si. Počuješ?“

Serafína ho počula. Mala vynikajúci sluch. Neuniklo jej ani to, keď nejakej myši čosi zišlo na um. No napriek tomu nevedela, prečo s otcom žijú takto. Nechápala, prečo ju ukrýva pred svetom... prečo sa za ňu hanbí. Jedným si však bola istá: že ho ľúbi celým svojím srdcom a určite ho nechce dostať do problémov.

A tak sa naučila pohybovať úplne nepozorovane – tromfol by ju iba málokto –, no nielen preto, aby chytala potkany, ale aj aby sa vyhla ľuďom. Keď sa cítila mimoriadne smelo alebo osamelo, vybehla po schodoch k prichádzajúcim a odchádzajúcim vyberaným hosťom. Potajomky sa medzi nich vkradla a schovala sa. Na svoj vek bola malá a robila nepatrné krôčiky. Tieni boli jej kamaráti. Špehovala vyfintených návštevníkov, ktorí pricestovali v nádherných kočoch. Nikdy nezbadali, ako sa ukrýva pod posteľou či za dverami. Nikto si nevšimol, že je vzadu v šatníku, keď si dnu vešal kabát. Ak sa dámy a páni šli prejsť von, pripojila sa k nim bez toho, aby o tom tušili, a vypočula si všetko, čo povedali. Zbožňovala pohľad na mladé slečny v modrých a žltých šatách, ktorým vo vlasoch viali stužky, a pobehovala s nimi, keď vyvádzali v záhrade. Deti si pri hre na skrývačku nikdy neuvedomili, že majú o hráčku navyše. Sem-tam dokonca zazrela Vanderbiltovcov, ako sa prechádzajú zavesení

do seba, alebo ich dvanásťročného synovca, ako jazdí na koni po okolí so svojím elegantným čiernym psom po boku.

Takto všetkých sledovala, hoci ju nevidel nik – ani pes. V ostatnom čase uvažovala o tom, čo by sa stalo, keby sa to zmenilo. Čo ak by ju zbadal mladý pán? Čo by spravila? Čo keby ju začal naháňať pes? Stihla by vyliezť na strom? Niekedy si rada predstavovala, čo by povedala, ak by sa stretla zoči-voči s pani Vanderbiltovou. *Dobrý deň, pani V. Chytám u vás potkany. Chceli by ste, aby som ich zabila, alebo stačí, keď ich vyhodím?* Zavše snívala o vyzdobených šatách, stužkách vo vlasoch a ligotavých topánkach. A chvíľami, no nie často, zatúžila nielen tajne počúvať ľudí okolo seba, ale rozprávať sa s nimi. Chcela, aby konečne videli aj oni ju.

Keď cez záhradu osvetlenú mesačným svetom kráčala k domu, premýšľala, čo by sa stalo, keby sa jeden z hostí či mladý pán, ktorý má spáľňu na prvom poschodí, náhodou prebral, vykukol z okna a zazrel, ako sa nocou túla záhadné dievča.

Hoci jej o tom tatko nikdy nehovoril, vedela, že nevyzerá celkom normálne. Bola drobná a chudá, no šľachovitá – telo mala samý sval a kosť.

Nemala nijaké dievčenské šaty, preto nosila jednu z tatkových starých pracovných košiel a okolo úzkeho pásu si ju zväzovala kúskom motúza, ktorý uchmatla z dielne. Nekupoval jej nijaké oblečenie, lebo nechcel, aby mu ľudia v meste začali klásť otázky a pliesť sa mu do života. Čosi také nestrpel.

Serafinine dlhé vlasy nemali jednoliaty odtieň, ako mávajú vlasy väčšiny ľudí, ale prechádzali od zlatistej farby až po svetlohnedú. Jej líca boli zvláštne hranaté. Navyše mala veľké, pokojné jantárovožlté oči. V noci videla rovnako dobre ako cez deň. Dokonca ani jej nečujné lovecké schopnosti neboli úplne bežné. Každý, s kým sa kedy stretla, najmä jej tatko, kráčal tak hlasno, akoby bol jedným z veľkých belgických koní, ktoré ťahali vozy po poliach pána Vanderbilta.

Pri pohľade na okná obrovitánskeho domu sa nestačila čudovať. O čom snívajú všetci tí ľudia s jednofarebnými vlasmi, dlhými zašpicatenými nosmi a veľkými telami natiahnutými na mäkučkých posteliach počas prekrásnej nočnej tmy? Po čom túžia? Čo ich rozosmeje či vyplaší? Čo cítia? Jedia ich deti na večeru kukuričnú kašu alebo iba kura?

Keď schádzala po schodoch naspäť do suterénu, v diaľke na chodbe čosi začula. Zastala a nastražila uši, ale nevedela ten zvuk rozpoznať. Nebol to potkan. Tým si bola istá. No čo potom?

Poháňaná zvedavosťou sa tam vybrala.

Prešla okolo tatkovej dielne, kuchýň a iných miestností, ktoré dobre poznala, až sa dostala do vzdialenejších zákutí, kde nelovila často. Zachytila škripot zatvárajúcich sa dverí, potom čiesi kroky a tlmený hluk. Srdce sa jej mierne rozbúšilo. Ktosi sa pohyboval po chodbách suterénu. *Jej suterénu.*

Podišla bližšie.

Nebol to sluha, ktorý každú noc vynášal smeti, ani

jeden z komorníkov, ktorí hosťom v nočných hodinách nosievali čosi na zahryznutie – zvuk ich krokov veľmi dobre poznala. Aj majordómov jedenástočný pomocník niekedy zastal na chodbe a zhltol zopár sušienok zo striebornej tácky, ktorú mu majordóm kázal odniesť. Vtedy stála potme za rohom, predstierala, že sú kamaráti, len tak sa chvíľu zhovárajú a užívajú si spoločnosť jeden druhého. Vzápätí si chlapec utrel práškový cukor z úst a utekal hore schodmi, aby dohnal stratený čas. Toto však nebol on.

Nech už tadiaľ kráčal ktokoľvek, zdalo sa, že má *drahé* topánky s ťažkou podrážkou. Ibaže správny džentlmen v tejto časti domu nemá čo robiť. Prečo sa túla tmavými chodbami uprostred noci?

Serafína bola čoraz zvedavejšia, a tak neznámeho prenasledovala, ale dávala si pozor, aby ju nezbadal. Zakaždým, keď sa k nemu priblížila natoľko, že ho takmer zahliadla, rozoznala len dlhý čierny tieň, ktorý niesol tlmene svietiaci lampáš. Bol tam aj ďalší tieň – mal so sebou ešte niekoho či niečo, no neodvážila sa prikradnúť tak blízko, aby zistila, kto alebo čo to je.

Suterén bol rozľahlý a nachádzalo sa tam veľa rôznych miestností, chodieb a úrovní, vstavaných do svahu pod domom. V niektorých priestoroch, ako napríklad v kuchyniach a v práčovni, boli hladké sadrové omietky a okná. Izby v tých častiach boli jednoducho zariadené, ale čisté, suché a prispôsobené na každodennú prácu služobníctva. No čím šiel človek ďalej, tým hlbšie do vlhkých a hlinených zákutí obrovských základov domu

siahala podzemná štruktúra. Spomedzi nahrubo otesaných kamenných kvádrov, ktoré tvorili steny a strop, tu stekala tmavá, stvrdnutá malta. Serafína sem chodievala zriedka, lebo tu bolo chladno, špinavo a vlhko.

Odrazu kroky zmenili smer. Mierili k nej. Predbehlo ich päť pištiacich potkanov, ktoré uháňali chodbou. Serafína ešte vydesenejšie hlodavce nevidela. Spomedzi škár v stenách povyliezali pavúky. Spod zeme sa zasa vyhrabali šváby a stonožky. To, čo sa jej odohrávalo pred očami, ju tak ohromilo, že sa so zatajeným dychom pritisla k múru a od strachu stuhla ako zajačik, ktorý sa chveje v tieni letiaceho jastraba.

Kým k nej muž kráčal, začula ďalší zvuk. Bol to splašený šuchot, akoby ho sprevádzala nejaká menšia osoba – možno dieťa v šľapkách –, ale čosi sa jej na tom nepozdávalo. Nohy dieťaťa sa odierali o kameň, sem-tam sa šmýkali... asi bolo chromé... nie... niekto ho *vliekol* preč.

„Nie, pane! Prosím! Nie!“ zavzlykalo dievča a hlas sa mu chvel od zúfalstva. „Tu dole by sme nemali byť.“ Podľa toho, ako rozprávalo, pochádzalo zo zámožnej rodiny a navštevovalo vyberanú školu.

„Nemaj strach. Ideme presne sem...“ prehovoril muž a zastal pred akýmisi dverami. Serafína bola hneď za rohom. Teraz už počula aj jeho dych, pohyb rúk a šušťanie šiat. Obliala ju horúčava. Chcela zmiznúť, utiecť, nohy však nemohla odtrhnúť od zeme.

„Nemáš sa čoho báť, dieťa,“ povedal neznámej. „Neublížim ti...“

Serafíne pri jeho slovách prebehli po zátylku zimomriavky. *Nechod's ním*, pomyslela si. *Nechod!*

Podľa hlasu tej dievčiny sa Serafíne zdalo, že je od nej iba o trošku mladšia, a veľmi jej chcela pomôcť, no nedokázala nazbierať odvahu. Pritisla sa k stene a bola si istá, že ju začujú alebo zbadajú. Nohy sa jej triasli a mala pocit, že sa jej už-už podlomia. Nevidela, čo sa stalo potom, ale dievča z ničoho nič hrôzostrašne vykričlo. Serafína pri tom prenikavom zvuku podskočila a len-len že tiež nezvrieskla. Vzápätí zrejme prebehol boj a zachytila, ako sa dievčina mužovi vytrhla a uháňala po chodbe. *Bež, dievča! Bež!* opakovala si v duchu Serafína.

Mužove kroky sa začali vzdávať – hneď sa vybral za ňou. Serafína rozpoznala, že sa ktovieako neponáhľa, utekal pokojne a tvrdošijne, akoby vedel, že mu nemôže uniknúť. Tatko Serafíne povedal, že červené vlky takto v horách chytajú a zabijajú vysokú zver – nie vďaka prevratnej rýchlosti, ale vďaka urputnej vytrvalosti.

Serafína netušila, čo má robiť. Mala by sa skryť do tmavého kúta a dúfať, že ju nenájde? Alebo utiecť s vydesenými potkanmi a pavúkmi, kým má ešte šancu? Túžila sa rozbehnúť za otcom, no čo to dieťa? Dievča bolo bezradné, pomalé, slabé a vystrašené, predovšetkým však potrebovalo kamaráta, ktorý by mu pomohol bojovať. Serafína chcela byť jeho priateľkou a podať mu pomocnú ruku, ale nedokázala sa prinútiť k tomu, aby sa za ním vybrala.

Nato začula ďalší výkrik. *Ten hnusný špinavý potkan ju zabije*, prebleslo jej hlavou. *Znesie ju zo sveta.*

V návale zlosti a odvahy sa rozbehla za zvukom. Bleskurýchle prepletala nohami. Myslel jej opantal strach i vzrušenie. Míňala roh za rohom. No keď sa dostala ku kamennému schodisku obrastenému machom, ktoré viedlo do najhlbších zákutí pod suterénom, zastala a lapajúc po dychu pokrútila hlavou. Tomu odporne chladnému, vlhkému a klzkému miestu sa zo všetkých síl vyhýbala – najmä v zime. Počula, že v tomto ročnom období, keď je zem priveľmi zamrznutá, dolu odnášali mŕtvoly, lebo sa nedali kopať hroby. Prečo, prepánajána, by to dievča šlo práve *tam*?

Serafína sa váhavo pustila dolu mokrým, lepkavým schodiskom a po každom šmykľavom schodíku si zdvihla nohu a striasla ju. Keď konečne zišla dolu, vydala sa dlhou zahnutou chodbou, kde zo stropu kvapkalo hnedé bahno. To vlhké, studené a odpudzujúce miesto ju poriadne znervózňovalo, ale kráčala ďalej. *Musíš jej pomôcť*, hovorila si v duchu. *Nemôžeš sa vrátiť*. Prekľučkovala labyrintom točitých tunelov. Najprv zabočila doprava, potom doľava, vzápätí znova doľava a doprava, až úplne stratila pojem o tom, ako ďaleko došla. Nato k nej spoza rohu doľahli zvuky zápasu a krik. Už bola blízko.

Zrazu zaváhala. Premkýnal ju strach a srdce jej tak búšilo, akoby malo vyletieť z hrude. Celá sa triasla. Nechcela urobiť ďalší krok, no priatelia si musia pomáhať. O živote toho veľa nevedela, týmto si však bola istá a nemienila utiecť ako splašená veвериčka práve vo chvíli, keď ju niekto najviac potrebuje. Čo najúpornejšie sa pokúsila premôcť chvenie, prudko sa nadýchla a vyšla za roh.

Na kamennej podlahe ležal rozbitý lampáš, a hoci sa sklo roztrieštilo, ďalej horel. V jeho sliepnajúcom svetle bojovalo o život dievča v žltých šatách. Vysoký muž v čiernom plášti s kapucňou ho so zakrvavenými rukami schmatol za zápästia. Dievčina sa mu usilovala vytrhnúť. „Nie! Pustite ma!“ zvolala.

„Buď ticho,“ povedal muž. Hovoril temným tónom, ktorý akoby pochádzal z iného sveta. „Neublížim ti, dieťa...“ zopakoval.

Neznáma mala svetlé kučeravé vlasy a bledú pokožku. Zápasila zo všetkých síl, ale muž v čiernom plášti ju k sebe pritiahol. Zovrel ju v náručí. Rozháňala sa okolo seba rukami a drobnými pästami ho zasiahla do tváre.

„Len sa upokoj a o chvíľu bude po všetkom,“ vyhlásil a privinul si ju k hrudi.

Vtom si Serafína uvedomila, že spravila hroznú chybu. Toto bolo nad jej sily. Vedela, že dievčaťu nedokáže pomôcť, navyše bola taká vyľakaná, že nohy mala ako priklinčované k podlahe. Nemohla sa ani nadýchnuť, nieto ešte bojovať.

Pomôž jej! zakričal Serafínin vnútorný hlas. *Pomôž jej! Napadni toho potkana! Zaútoč naňho!*

Napokon nazbierala odvalu a vyrazila vpred, ale presne v tom okamihu sa mužov čierny saténový plášť vzniesol do vzduchu, akoby patril dymovému duchovi. Dievčina zvrieskla. Záhyby plášťa ju ovinuli ako chvost hladného hada. Zdalo sa, že plášť sa hýbe mimovoľne, obťáča sa okolo nej, zahaľuje ju, a to všetko sprevádzalo nepríjemné štrkotanie, ktoré pripomínalo hrozby stov-

ky syčiacich štrkáčov. Serafína videla, ako na ňu dievča s vydesenou tvárou prosebne hľadá spomedzi plazivých záhybov a modré oči vypliešťa od strachu. *Pomôž mi! Pomôž mi!* Vzápätí ju látka pohltila, krik utíchol a dievčina zmizla. Zostal iba čierny plášť.

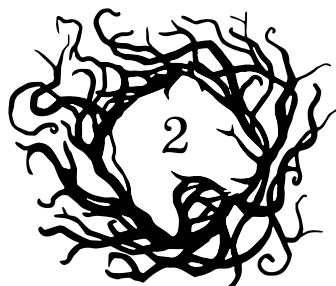
Serafína zdesene zalapala po vzduchu. V jednej chvíli sa neznáma snažila vyslobodiť a v ďalšej sa znenazdajky vyparila. Plášť ju do seba vtiahol. Serafínu ovládol zmätok, žiaľ a obavy. Nechápavo tam stála ako obarená.

Muž sa niekoľko sekúnd prudko chvel a tmu okolo neho z ničoho nič presvetlila diabolská žiara – akýsi trblietavý opar. Serafíne udrel do nosa taký hnusný pach zahnívajúcich vnútorností, až jej trhlo hlavou. Okamžite pokrčila nosom, skrútila pery a usilovala sa nedýchať.

Napriek tomu ju naplo a ten zvuk zrejme nedokázala potlačiť, lebo muž v čiernom plášti sa z ničoho nič obzrel a prvý raz ju zbadal. Mala pocit, akoby jej hrud' zovrelo obrovitánske klepeto. Záhyby kapucne síce zahalovali mužovu tvár, no videla, ako neprirodzene mu planú oči.

Bola na smrť vystrašená a ani sa nepohla.

Odrazu muž chrapľavým hlasom zašepkal: „Neublížim ti, dieťa...“

Len čo Serafína začula tie desivé slová, rozhýbala sa. Pred chvíľou videla, kam viedli. *Tentoraz nie, ty potkan!* Poháňaná prívalom novej energie sa zvrtila a rozbehla sa preč.

Bez prestávky uháňala kľukatými tunelmi labyrintu a bola si istá, že neznámeho nechala ďaleko za sebou. No vtom sa obzrela a muž s kapucňou jej letel hneď za päťami. Vznášal sa vďaka moci vlniaceho sa čierneho pláštá a načahoval za ňou krvavé ruky.

Serafína sa pokúsila zrýchliť, ale práve keď sa dostala k schodisku, ktoré viedlo do suterénu, muž v čiernom plášti ju schmatol. Jednou rukou jej zovrel plece a druhou krk. Obrátila sa a zasyčala ako zviera, keď sa lapí do pasce. Začala sa zúrivo mykať a driapala ho, kým sa ne-vyslobodila.

Nato sa rozbehla hore a schody brala po tri, no v okamihu bol tesne za ňou. Natiahol sa a zdrapil ju za vlasy, až jej šklblo hlavou. Od bolesti zvrieskla.

„Je čas, aby si sa vzdala, maličká,“ povedal pokojne, pričom zovrel päť a pomaly jej vytrhol pramienky vlasov.

„Nikdy!“ zavrčala a pohryzla ho do ramena. Bojovala zo všetkých síl, škriabala ho nechtami, ale nič nepomáhalo. Muž v čiernom plášti bol oveľa silnejší. Pritiahol si ju k hrudi a vzal do náručia.

Záhyby čierneho plášťa sa zdvihli a pulzovali sivým dymom. Z príšerného hnilobného zápachu sa jej zdvihol žalúdok. Počula iba odporné štrkotanie, zatiaľ čo plášť sa jej plazil a obkrúcal okolo tela. Cítila sa ako v škrtiacom zovretí veľhada.

„Neublížim ti, dieťa...“ ozval sa znova hnusný, chraplavý hlas. Akoby ani nepatrilo mužovi, skôr šialenému vyhladnutému démonovi, ktorý ho posadol.

Záhyby plášťa na ňu vrhli nepríjemný závoj a doľahla na ňu dusivá ťažoba. Vnímala, ako z nej uniká duša – ba nielenže unikala, ktosi jej ju vytrhával, nasilu odoberal. Smrť už bola tak blízko, že videla jej čiernotu a počula výkriky detí, ktoré plášť pohltil pred ňou.

„Nie! Nie! Nie!“ zvolala vzdorovito. Nechcela sa vzdať. So zúrivým syčaním načiahla ruky k mužovej tvári a začala mu driapať oči. Popritom ho kopala do hrude. Viac ráz ho uhryzla – útočila naňho ako vrčiace besné zviera a v ústach cítila krv. Aj dievča v žltých šatách bojovalo, no ani zďaleka nie takto. Napokon sa mu Serafína

vykrútila zo zovretia a vrhla sa na zem. Pristála na nohách a hneď odskočila.

Chcela sa dostať naspäť k tatkov, ale bolo to pridaleko. Rozbehla sa po chodbe a vletela do hlavnej kuchyne. Boli tam desiatky miest, kam sa mohla schovať. Mala by vkĺznuť do čiernych liatinových pecí? Alebo sa vyšplhať medzi medené hrnce, ktoré viseli z políc na strope? Nie. Vedela, že si musí nájsť lepšiu skrýšu.

Teraz bola opäť v teritóriu, ktoré dobre poznala. Pamätala si, kde je väčšia a kde menšia tma, i to, čo je naľavo a čo napravo. Zabíjala potkany v každučkom kúte tejto miestnosti a v nijakom prípade nedovolí, aby tu na ňu niekto poľoval. Bola predsa HLP. Žiadna pasca, zbraň ani diabolský muž ju nedostanú. Utekala, skákala a zakrádala sa ako divá zver.

Keď vošla do skladu ľanovej bielizne s množstvom drevených regálov plných poskladaných plachiet či prikrývok, vbehla do diery v rozpadávajúcej sa stene pod najnižšou poličkou v zadnom rohu. Aj keby si muž tú prasklinu všimol, bola taká malá, že sa ňou hocikto neprepchal. Serafína však vedela, že tadiaľ vedie skratka do práčovne.

Vyliezla v miestnosti, kde sa vešali a sušili prestieradlá pre noblesných obyvateľov domu. Medzitým už vyšiel mesiac a jeho svit prenikal oknami v suteréne. Zo stropu ako duchovia viseli stovky bielych plachiet a striebřistý mesiac ich zaplavoval tajuplnou žiarou. Serafína medzi ne pomaly vkĺzla a uvažovala, či jej poskytnú potrebný úkryt. No napokon si to rozmyslela a šla ďalej.

Dostala nápad, hoci ešte netušila, či dobrý, alebo zlý. Vedela, ako sa pán Vanderbilt pýši tým, že v Biltmore nainštaloval najmodernejšie zariadenia. Jej tatko skonštruoval špeciálne vešiaky – na tých sa bielizeň posúvala po stropných koľajničkách do úzkych sušičov. Tam prestieradlá a šaty vyschli vďaka teplu, ktoré sálali dobre utesené parné potrubia. Bola odhodlaná nájsť si čo najlepšiu skryšu, preto sa schúlená prepchala cez úzku štrbinu do jedného z vynálezov.

Keď sa Serafína narodila, svojím výzorom sa v mnohom líšila od ostatných detí. Na nohách mala štyri prsty namiesto piatich, a hoci si to človek pri zbežnom pohľade nevšimol, kľúčnu kosť mala takú zdeformovanú, že sa poriadne nepripájala na zvyšné kosti. To jej umožňovalo strčiť sa aj do veľmi stiesnených priestorov. Otvor sušiča nebol širší než niekoľko centimetrov, ale ak už niekam vopchala hlavu, pretisla tadiaľ aj zvyšok tela. Vkliesnila sa teda dnu. Ocitla sa na maličkom tmavom mieste a dúfala, že muž v čiernom plášti ju tam neobjaví.

Usilovala sa byť ticho a nehýbať sa, ale fučala ako zviera. Bola vyčerpaná, zadychčaná a na smrť vystrašená. Videla, ako dievča v žltých šatách pohltili tienisté záhyby pláštá, a bolo jej jasné, že je na rade. Serafíninou jedinou nádejou bolo, že muž nezačuje ohlušujúci tlkot jej srdca.

Vtom k nej z chodby pred kuchyňou prenikla ozvena jeho pomalých krokov. Stratila sa mu v tme, no dômyselne kráčal z miestnosti do miestnosti a pátral po nej.

Vzápätí k nej doľahol hluk z hlavnej kuchyne – práve otváral dvierka na liatinových peciach. *Keby som sa schovala tam*, prebleslo jej hlavou, *už by som nebola medzi živými.*

Nato počula rinčanie – teraz sa prehŕňal v medených hrncoch, ktoré viseli z políc na strope. *Aj keby som sa skryla tam*, pomyslela si, *bolo by po mne.*

„Nemáš sa čoho báť,“ zašepkal neznámy a pokúšal sa ju vylákať von.

Natahovala uši a čakala. Striasla sa ako poľná myš.

Napokon sa muž v čiernom plášti presunul do práčovne.

Myši sú plaché a v kľúčových momentoch majú sklony spanikáriť a dopúšťať sa chýb.

Muž kráčal sem a tam, hrabal sa pod umývadlami, otváral a zatváral skrinky.

Len sa nehýb, myšička. Ostaň na mieste, hovorila si v duchu. Tak veľmi chcela vyjsť z úkrytu a utiecť. Vedela však, že o život prichádzajú tie myši, ktoré sú hlúpe, podľahnú panike a rozbehnú sa preč. Dookola si opakovala: *Nebud' hlúpa myš. Nebud' hlúpa myš.*

Muž prešiel k sušiakom, kde sa schovávala, pomaly sa pohyboval po miestnosti a šmátral pomedzi plachty, ktoré pripomínali duchov.

Keby som sa skryla tam...

Už bol iba zopár desiatok centimetrov od nej a obzeral sa. Hoci ju nevidel, zdalo sa, že ju cíti.

Serafína zatajila dych, tichučko čakala a nepohla ani mihalnicou.

Serafína pomaly otvorila oči.

Netušila, ako dlho spala ani kde vôbec je. Vtom zistila, že sa nachádza v úzkom tmavom priestore a tvár má pritisnutú na čomsi kovovom.

Zrazu začula blížiac sa kroky. Zostala ticho a zbystrila sluch.

Patrili mužovi v pracovných topánkach s hrkotajúcim náradím. Pocítila nával radosti, hneď sa vyvliekla zo sušiča a vybehla do lúčov ranného slnka, ktoré dnu prenikali cez okná práčovne.

„Tu som, tatko,“ zvolala vysileným a slabým hlasom.

„No konečne, všade som ťa hľadal,“ zahundral Serafínin otec. „Ráno si nebola v posteli.“

Rozbehla sa k nemu, objala ho a pritisla sa mu na

hrud'. Bol to veľký ostrieľaný chlap so silnými ramenami a s drsnými mozoľnatými rukami. Z koženej zástery mu viseli nástroje a trochu ho bolo cítiť kovom, olejom a koženými remeňmi, ktoré poháňali stroje v dielni.

V diaľke počula, že do práce prichádzajú zamestnanci, v kuchyni hrkocú hrnce a robotníci sa rozprávajú. Tie zvuky boli pre jej uši priam rozprávkovou hudbou. Nočné nebezpečenstvo pominulo. Prežila to!

V otcovom náručí sa cítila bezpečne. Predstavovalo pre ňu domov. Bol zvyknutý viac na drevené kladivá a nity ako na milé slovo, ale vždy sa o ňu staral, lúbil ju a ochraňoval. Nedokázala zadržať slzy radosti, ktoré ju štípali v očiach.

„Kde si bola, Sera?“ spýtal sa.

„Snažil sa ma dostať, tatko! Pokúsil sa ma zabiť!“

„O čom to hovoríš, dievča?“ vyzvedal podozrievavo a veličiznými rukami ju chytil za plecía. Uprene sa na ňu zahľadel. „Je to ďalší z tvojich bláznivých príbehov?“

„Nie, tatko,“ odvetila a pokrútila hlavou.

„Nemám náladu na povedačky.“

„Akési dievčatko uchmatol muž v čiernom plášti a potom šiel po mne. Bojovala som s ním, tatko! Poriadne som ho uhryzla! Zvrtila som sa, poškriabala som ho, utekala som a utekala, až som sa skryla. Vliezla som do tvojho vynálezu. Tak som mu unikla. Zachránilo ma to!“

„Ako to myslíš, že uchmatol nejakú dievčinu?“ čudoval sa otec a prižmúril oči. „Ktorú?“

„Nuž... prinútil ju... Bola rovno predom mnou a zrazu mi z ničoho nič zmizla spred očí!“

„Ale no tak, Sera,“ vyhrkol pochybovačne. „Znie to, akoby si tárala piate cez deviate.“

„Prisahám, tatko,“ trvala na svojom. „Len počúvaj.“ Nato hlasno preglgla a začala pekne po poriadku. Počas rozprávania celého príbehu si uvedomila, aká bola odvážna.

Tatko však iba pokrútil hlavou. „Mala si zlý sen, to je všetko. Čítaš priveľa historiek o duchoch. Vravel som ti, aby si sa držala ďalej od pána Poea. Pozri sa na seba. Si celá špinavá ako vačica, ktorú chytili do pasce.“

Serafinu zaboľelo srdce. Hovorila tatkovi čistú pravdu a on jej neveril ani slovo. Usilovala sa zadržať plač, ale bolo to ťažké. Už bude mať trinásť a stále sa k nej správa ako k dieťaťu.

„Nesnívalo sa mi to, tatko,“ oponovala mu a utrela si nos.

„Hlavne sa upokoj,“ zašomral. Neznášal, keď plakala. Od malička vedela, že sa radšej bude dohadovať s pekným kusom plechu než s nariekajúcim dievčaťom.

„Musím ísť do práce,“ vyhlásil nevrlo a odstúpil od nej. „Dynamo v noci akosi haprovalo. Vráť sa do dielne a poriadne si pospi.“

Zmocnilo sa jej sklamanie a zlostne zaťala päsťe, no počula, aký má vážny hlas, a vedela, že nemá zmysel hádať sa s ním. Edisonovo dynamo bol vlastne železný stroj s medenými cievkami a otáčajúcimi sa kolieskami, ktoré vytvárali čosi celkom nové – volali to elektrina. V knihách sa dočítala, že väčšina Američanov nemá v domoch tečúcu vodu, záchod, chladničku či dokonca

kúrenie. V Biltmore však nič z toho nechýbalo. Bol jedným z mála sídel v Amerike, kde mali v niekoľkých miestnostiach aj elektrické svetlo. Lenže ak tatko neopraví dynamo do súmraku, Vanderbiltovci a ich hostia budú večer tráviť potme. Bolo jej jasné, že má priveľa starostí a nestíha sa jej venovať.

Rozhorčilo ju to. Pokúsila sa zachrániť neznáme dievča pred akýmsi démonom v čiernom plášti a takmer prišla o život, ale jej tatkoví to je jedno. Záleží mu iba na tých hlúpych strojoch. Nikdy jej nič neveril. Vnímal ju len ako dievčatko, na ktoré sa nikto nemôže spoľahnúť, vôbec preňho nebola dôležitá a nestála mu ani za to, aby počúval, čo mu hovorí.

Namrzene kráčala naspäť do dielne a mala v úmysle riadiť sa tatkovými pokynmi. No keď prešla okolo schodiska, ktoré viedlo na prízemie, zastala a pozrela sa naň.

Vedela, že by to nemala robiť.

Nemala by na to ani pomyslieť.

Nemohla si však pomôcť.

Tatko jej roky vravel, že hore by nemala chodiť, a v ostatnom čase sa ho usilovala poslúchať, teda aspoň niekedy. Ale dnes sa naňho veľmi hnevala za to, že jej neverí. *Zaslúži si, aby som ho nepočúvla.*

Pomyslela na dievča v žltých šatách. Snažila sa nájsť nejaký zmysel v tom, čo videla: strašidelný čierny plášť a oči vypleštené od strachu vo chvíli, keď zmizlo. Kam sa tá dievčina podela? Je mŕtva, alebo to prežila? Existuje šanca, že by ju ešte mohli zachrániť?

Sponad schodov k nej doliehali útržky rozhovoru. Vládol tam akýsi rozruch. Azda našli telo? Kričia všetci od zúfalstva? Pátrajú po vrahovi?

Nevedela, či je odvážna, alebo skôr hlúpa, no potrebovala niekomu povedať, čo v noci videla. Musí prísť na to, čo sa prihodilo, a predovšetkým musí pomôcť dievčaťu v žltých šatách.

Pustila sa hore schodmi.

Čo najtichšie sa zakrádala na prízemie. Prenikala k nej chaotická zmes zvukov: ozvena hlasov, šuchot šiat a desiatky rôznych krokov – zhromaždil sa tam dosť veľký dav. Niečo sa rozhodne dialo. *My dvaja sa musíme držať bokom od ostatných.* Cestou hore si v hlave prehrávala tatkovo varovanie. *Nemá zmysel, aby ťa ľudia videli a kládli ti otázky.*

Vyšla na najvrchnejší schod a vzápätí sa ukryla do výklenku na prízemí, odkiaľ mala výhľad na obrovskú miestnosť plnú vyobliekaných ľudí, ktorí sa schádzali pri príležitosti akejsi veľkolepej spoločenskej udalosti.

Masívne dvere zo skla a zo železa s ozdobným tepaním viedli do vstupnej haly s vyleštenou mramorovou podlahou a klenutým stropom z vyrezávaných dubových trámov. V tejto hlavnej miestnosti sa nad prechodmi do rôznych ďalších krídel domu čneli vápencové oblúky. Strop bol taký vysoký, že mala nutkanie vyliezť naň a dívať sa dolu. Nebola tu prvý raz – vstupnú halu odjakživa zbožňovala, a keďže si nemohla pomôcť, chodila ju obdivovať najmä za denného svetla. Nikdy nevidela toľko

nádherných ligotavých predmetov, mäkučkých miest na sedenie a zaujímavých skrýš. Pri pohľade na čalúnenú stoličku pocítila neprekonateľnú túžbu prejsť nechtami po plyšovej látke. Nikde nevidela blato, maz ani špinu. Boli tam farebné vázy plné kvetov – len si to predstavte! Kvety – a ešte k tomu *v dome!* Cez žiarivé okná z oloveného skla, ktoré lemovali točité štvorposchodové hlavné schodisko a klenuli sa nad zimnou záhradou so striekajúcou fontánou a s tropickými rastlinami, prenikalo dnu slnečné svetlo a zaplavovalo celú miestnosť. Z tolkeho jasú žmúрила oči.

Vo vstupnej hale sa to hemžilo množstvom nádherne odetých dám a pánov, ktorým sluhovia v čierno-bielych uniformách pomáhali s prípravami na raňajšiu jazdu na koňoch. Serafína si premerala dámu v jazdeckom oblečení zo zeleného zamatu s bielym lemom a z brusnicovočerveného damasku. Ďalšia žena mala na sebe rozkošný svetlofialový habit s purpurovými ozdobami a klobúk rovnakej farby. Dokonca aj niekoľko detí bolo vyparádených rovnako ako ich rodičia. Oči jej behali po miestnosti a snažila sa, aby jej nič neuniklo.

Pozrela sa na tvár ženy v zelených šatách a potom na dámu so svetlofialovým klobúkom. Vedela, že jej mama už dávno nežije, teda možno nie až tak dávno, ale zakaždým, keď videla nejakú ženu, striehla, či sa na ňu nepodobá. Skúmala aj tváre detí a uvažovala o tom, či existuje šanca, že by niektoré z nich mohli byť jej súrodencami. Ako malá si často nahovárala, že jedného dňa sa možno vrátila domov zablatená z lovu, jej mama ju vzala

dolu, strčila do práčky s remeňovým pohonom, vyšla naspäť hore a náhodou na ňu zabudla, takže sa tam krútila a krútila. Keď sa však porozhliadala po ženách a deťoch vo vstupnej hale a zbadala ich kombinácie blond vlasov s modrými očami alebo čiernych vlasov s hnedými očami, vedela, že nik nie je jej príbuzný. Tatko nikdy nerozprával o tom, ako mama vyzerala, no Serafina ju hľadala v každej tvári, ktorú zazrela.

Na prízemie sa vybrala s istým zámerom, ale keď si teraz pomyslela, že by sa mala prihovoriť ktorémukolvek z tých noblesných ľudí, zovrelo jej žalúdok. Preglgla a posunula sa o pár centimetrov dopredu. V hrdle však mala takú hrču, že si nebola istá, či zo seba dostane nejaké slovo. Chcela im prezradiť, čo videla, no zrazu jej to pripadalo hlúpe. Všetci boli šťastní a bezstarostní ako kídle škovránkov na slnku. Nechápala to. Dievčina oči vidne patrila do vyberanej spoločnosti, tak prečo po nej nepátrajú? Akoby sa nič nebolo stalo a celé si to iba vymyslela. Čo im povie? *Prepáčte, ľudia... v noci som bola svedkom toho, ako hrozivý muž v čiernom plášti spôsobil, že akési dievčatko sa vyparilo do vzduchu. Neviete o ňom nič?* Hneď by ju niekam zamkli ako vtáča.

Keď okolo nej prešiel vysoký chlap v čiernom kabáte, uvedomila si, že jeden z tých džentlmenov by v podstate mohol byť muž v čiernom plášti. So zahalenou tvárou a s planúcimi očami sa útočník bezpochyby podobal skôr na prízrak, ale po tom, čo ho uhryzla, pocítila v ústach krv. Navyše si potreboval svietiť lampášom tak ako ostatní ľudia, ktorých už za tie roky sledovala,

a to znamenalo, že pochádza z tohto sveta. Prezrela si chlapov v miestnosti a usilovala sa dýchať čo najpokojenejšie. Je možné, že sa tam v tej chvíli nachádza?

Edith Vanderbiltová, pani domu, vošla do haly v prekrásnych zamatových šatách a v klobúku so širokým lemom. Serafína nemohla spustiť zrak z jeho pierok, ktoré sa očarujúco hojdali. Táto uhladená a príťažlivá žena mala svetlú pleť a husté tmavé vlasy. Podľa toho, ako sa pohybovala po miestnosti, sa so svojou rolou hostiteľky hravo zžila.

„Zatiaľ čo budeme čakať, kým nám služobníctvo dovedie kone,“ veselo oslovila hostí, „rada by som všetkých pozvala do galérie gobelínov, aby sme si vychutnali trochu hudby.“

Davom zašumel súhlasný mrmot. Dámy a páni sa potešili, že sa trochu rozptýlia, a začali sa presúvať do galérie. Bola to elegantne vyzdobená miestnosť s nádherným maľovaným stropom plná zložitých hudobných nástrojov a jemných nástenných gobelínov z dávnych čias. Serafína sa po nich v noci rada šplhala a dotýkala sa mäkkých látok.

„Som si istá, že väčšina z vás pozná pána Montgomeryho Thorna,“ povedala pani Vanderbiltová a pôvabne kývla rukou tam, kde stál. „Veľkoryso sa ponúkol, že nám dnes zahrá.“

„Ďakujem, pani Vanderbiltová,“ ozval sa pán Thorne a s úsmevom vykročil dopredu. „Usporiadať vychádzku v toto príjemné ráno bol úžasný nápad a musím podotknúť, že ste najoslnivejšia hostiteľka.“

„Ste taký milý, pane,“ odvetila a usmiala sa.

Serafína celý život počúvala hostí, ktorí navštívili Biltmore, no zdalo sa jej, že tento muž neprišiel z hôr Severnej Karolíny ani z New Yorku ako ostatní Vanderbiltovci. Rozprával s južanským prízvukom, akoby pochádzal z Georgie alebo z Južnej Karolíny. Prikradla sa bližšie, aby ho lepšie videla. Mal bielu saténovú kravatu, vestu z brokátu a svetlosivé rukavice. Všetko to podľa nej pekne ladilo s jeho striebristo-čiernymi vlasmi a dokonale zastrihnutými bokombradami.

Zo stola zdvihol precízne vyrezané husle a sláčik.

„Odkedy hráte na husliach, Thorne?“ priateľsky zakričal jeden z newyorských džentlmenov.

„Nuž, začal som sem-tam cvičiť, pán Bendel,“ odpovedal pán Thorne a popritom si nástroj pritisol k brade.

„Kedy? V koči cestou sem?“ odsekol pán Bendel a všetci sa zasmiali.

Serafíne prišlo pána Thorna takmer ľúto. Z ich potmehúdskeho doberania bolo jasné, že sú spoločníci. Zároveň sa však z neho dalo vytušiť, že pán Bendel má vážne pochybnosti o tom, či jeho priateľ naozaj vie hrať.

Serafína v tichosti nervózne pozorovala, ako sa pán Thorne pripravuje. Ten nástroj preňho možno je nový a práve sa chystá na svoje prvé vystúpenie. Nedokázala si ani predstaviť, že by na čomsi takom mala vyludzovať tóny. Nakoniec sláčik jemne priložil k strunám, na okamih znehybnel, aby sa sústredil, a vzápätí sa pustil do hry.

Klenuté miestnosti obrovského sídla zrazu naplnila najpôvabnejšia hudba, akú kedy počula, elegantná a plynulá ako tok rieky. Bol úžasný. Dámy, páni a dokonca aj sluhovia, očarení krásou melódie, mlčky stáli, pozorne načúvali a s každým ďalším tónom sa im roz-tápali srdcia.

Serafína si hru užívala a sledovala jeho obratné prsty. Po strunách sa pohybovali tak rýchlo, že jej pripomínali malú utekajúcu myš a chcela po nich chňapnúť.

Keď pán Thorne skončil, všetci mu tliekali a gratulovali. Najmä pán Bendel, ktorý sa neveriacky smial. „Nikdy ma neprestanete prekvapovať, Thorne. Zo zbrane pálite ako ostrostrelec, plynulo rozprávate po rusky a ešte k tomu hráte na husliach ako Vivaldi! Páni moji, povedzte nám, či existuje niečo, v čom nie ste dobrý.“

„Nuž, rozhodne nie som taký šikovný jazdec na koni ako vy, pán Bendel,“ poznamenal pán Thorne a husle odložil nabok. „Musím priznať, že ma to vždy poriadne hnevalo.“

„No toto!“ zvolal pán Bendel. „Tento chlap má napokon predsa len nejakú slabinu!“ S úsmevom obrátil zrak na pani Vanderbiltovú. „Takže kedy presne to ideme jazdiť?“

Ostatní hostia sa zasmiali na dvoch džentlmenoch, ktorí sa podpichovali, a Serafína tiež. Bavila sa, keď pozorovala, aké kamarátstvo vládne medzi týmito ľuďmi. Závidela im, ako sa navzájom rozprávajú, dotýkajú a žijú spolu. Ich svety sa celkom líšili od jej sveta, plného tieňov a samoty. Dívala sa, ako istá dievčina naklonila

hlavu, usmiala sa a chytila za rameno mladého džentlmena. Serafína to gesto skúsila napodobniť.

„Stratili ste sa?“ znenazdajky sa ozval ktosi za ňou.

Serafína sa vyľakane zvrtila a zasyčala, ale hneď stíchla. Stál pred ňou chlapec. Po jeho boku sedel veľký čierne doberman so zašpicatenými ušami a uprene na ňu hľadel.

Chlapec mal na sebe kvalitné tvídové jazdecké sako, vestu na zapínanie, vlnené jazdecké nohavice a kožené čižmy po kolená. Pôsobil trochu nezdravo, možno dokonca krehko. Mal však ostražité a vnímavé hnedé oči a rozkošnú strapatú hrivu hnedých kučeravých vlasov. Mlčky na ňu zílal.

Musela pozbierať všetku odvalu, aby nezutekala. Netušila, čo si má počať. Pokladal ju za tuláčku, ktorá sa priplichtila dnu? Alebo možno vyzerala ako udivená slúžka či vari zametačka komínov, prípadne umývačka okien. Tak či tak vedela, že je v pasci. Prichytil ju na mieste, kde nemá čo robiť.

„Stratili ste sa?“ zopakoval otázku, no tentoraz sa jej prihovril nevšedne milo. „Smiem vám pomôcť nájsť správnu cestu?“ Nevystupoval placho ani hanblivo, ale nebol ani príliš sebavedomý či arogantný. Prekvapilo ju, že ho jej prítomnosť nerozhnevala. V jeho hlase sa ozývala zvedavosť.

„Ja... ja... ja som sa nestratila,“ zakoktala. „Iba som...“

„To nič,“ prerušil ju a vykročil k nej. „Aj mne sa to niekedy stáva, a to tu žijem dva roky.“

Serafína sa prudko nadýchla. Odrazu si uvedomila,

že stojí zoči-voči mladému pánovi – synovcovi Vanderbiltovcov. Už veľakrát zahliadla, ako sa z okna svojej izby díva na hory, cvála na koni po panstve alebo sa prechádza so psom. Roky ho sledovala, no ešte nikdy pri ňom nebola tak blízko.

Väčšinu toho, čo o ňom vedela, začula z úst klebetných sluhov a v jeho prípade veru mali čo pretriasať. Keď mal desať rokov, rodina mu zahynula pri požiari a stala sa z neho sirota. Strýko si ho vzal k sebe. Pre Vanderbiltovcov bol ako syn.

Mal povest' samotára. Niektorí necitlivci si šuškali, že mladý pán dáva prednosť spoločnosti svojho psa či koňa pred väčšinou ľudí. Raz zachytila, ako muži v stajni vravia, že na jazdeckých pretekoch vyhral veľa modrých stužiek. Považovali ho za jedného z najtalentovanejších jazdcov v okolí. Len kuchári, ktorí sa pýšili tým, že pripravujú najvyberanejšie labužnícke maškrtky, sa sťažovali, že o jedlo na tanieri sa vždy delí so psom.

„Preskúmal som už takmer všetky miestnosti na prízemí a na prvom aj druhom poschodí,“ povedal mladý pán, „a pravdaže i stajne, ale ostatné časti domu sú pre mňa neznámym územím.“

Keď prehovoril, rozpozнала, že sa k nej usiluje byť prívetivý, no jeho oči si ju ustavične obzerali. Znepokojovalo ju to. Po rokoch ukrývania jej pripadalo čudné, že na ňu niekto hľadá. Zvieralo jej z toho žalúdok, ale zároveň na celom tele cítila mravčenie. Vedela, že zrejme pôsobí dosť smiešne, keď pred ním stojí vo zvyškoch tatkovvej starej pracovnej košele. Navyše, určite si všimol, že

má špinavé ruky a zafúlanú tvár. Vlasy mala rozstrapatené ako zloveštiaca víla a nijako v nich nemohla ukryť pramienky iných odtieňov. Čo mu teda ostávalo, ako na ňu zízať?

Predpokladala, že pozná väčšinu hostí a služobníctva, a videla, ako sa snaží prísť na to, kam ju zaradiť. Aká divná sa mu len musí zdať! Mala dve ruky a nohy ako každý, no tušila, že s tými výraznými lícnymi kosťami a so zlatistými očami nevyzerá ako normálne dievča. Bez ohľadu na to, koľko zje, nepriberá, a tak má telo štíhle a ohybné. Nebola si istá, či mladému Vanderbiltovi pripomína vychudnuté kozľa alebo skôr divú lasicu. Ani jedno z tých zvierat však na panstve nežilo.

Časť z nej – možno tá múdra – sa chcela zvrtnúť a utiecť, ale vtom jej napadlo, že mladý pán môže byť tým správnym človekom, ktorému by mala povedať o dievčati v žltých šatách. Vymódení dospeláci s nafúkaným správaním by Serafíne so zafúlanou tvárou nevenovali ani štipku pozornosti. Zato *on* možno áno.

„Som Braeden,“ predstavil sa.

„Serafína,“ zakoktala, prv než si uvedomila, čo robí. *Ty hlupaňa! Prečo si sa prezradila?* Už to, že dovolila, aby ju niekto spozoroval, bolo dosť zlé, no teraz si k jej tvári priradia aj meno. Otec ju zabije!

„Rád ťa spoznávam, Serafína,“ vyhlásil a uklonil sa, akoby si zaslúžila rovnaký rešpekt ako pravá dáma. „Toto je môj priateľ Gidean,“ dodal a ukázal na psa, ktorý ďalej sedel a zlomyseľne si ju premeriaval pokojnými čiernymi očami.

„Ahoj,“ vyjachtala, ale nepáčilo sa jej, že na ňu pes hľadá, akoby mu len pánov rozkaz zabránil v tom, aby sa do nej zahryzol ligotavými bielymi zubami.

Pozbierala odvahu a nervózne sa pozrela na Braedena Vanderbilta. „Prišla som sem hore, lebo som niekomu chcela povedať, čo som videla...“

„Áno? Čo také si videla?“ opýtal sa zvedavo.

„Dievča, pekné dievča s blond vlasmi v žltých šatách. V noci bolo v suteréne a zazrela som muža v...“

Keď sa hlúčik pánov a dám začal presúvať z gobelínovej galérie k hlavnému vchodu, šarmantný pán Thorne sa oddelil, podišiel k Braedenovi a prerušil ju.

„Idete, mladý pán Vanderbilt?“ opýtal sa povzbudivo s južanským prízvukom. „Naše kone sú pripravené a neviem sa dočkať, kedy uvidím vaše jazdecké schopnosti. Možno by sme si mohli zajazdiť spolu.“

Braedenovu tvár rozžiaril úsmev. „Áno, pán Thorne,“ zvolal. „To by som veľmi rád.“

Len čo sa pán Thorne znova pridala k ostatným, chlapec ihneď obrátil oči naspäť na Serafinu. „Prepáč, vravela si, že si zbadala...“

V tom okamihu po schodoch s dupotom zbehol pán Boseman, správca panstva a tatkov šéf. Vždy bol zamračený a ufrflaný a ani dnes to nebolo inak. „Hej, ty tam. Kto si?“ oboril sa na Serafinu a tak silno jej stisol ramię, až sa mykla. „Ako sa voláš, dievča?“

Keď si už myslela, že to nemôže byť horšie, vo vstupnej hale nastal akýsi rozruch. Neupravená okrúhla žena v strednom veku, ktorá bola ešte v pyžame, sa prirútila

dolu hlavným schodiskom z tretieho podlažia. V návale nepríčetnej paniky vrazila do davu.

„To je pani Brahmsová,“ povedal pán Boseman, keď sa obzrel za hlukom.

„Nevidel niekto moju Claru?“ skríkla pani Brahmsová zúfalo, načahovala sa za ľuďmi naokolo a zastavovala ich. „Prosím, pomôžte mi – stratila sa! Nikde ju nemôžem nájsť!“

Pani Vanderbiltová podišla dopredu a chytila jej ruku v snahe upokojiť ju. „Toto je veľmi veľký dom, pani Brahmsová. Som si istá, že Clara sa iba zatúlala.“

Davom sa šírila znepokojená vrava. Všetky dámy a páni, ktorých pozvali na jazdeckú vychádzku, sa medzi sebou začali zmätene zhovárať a čudovali sa, čo sa deje.

Slečna Clara Brahmsová, pomyslela si Serafína. Tak sa volá dievča v žltých šatách.

Pán Boseman jej po celý čas zvieral rameno.

Chcela vyskočiť a všetkým povedať, čoho sa stala svedkom. No čo by bolo potom? *Kde si sa tu vzala?* vyzvedali by. *Čo si robila v suteréne uprostred noci?* Kládli by jej všelijaké otázky, na ktoré nemohla odpovedať.

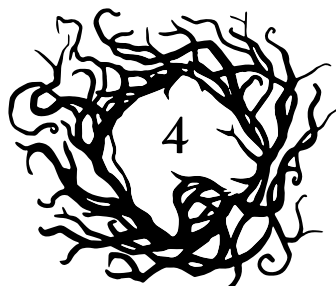
Vtom George Vanderbilt, pán domu, vkročil doprostred davu a zdvihol ruky. „Všetci mi, prosím, venujte pozornosť,“ vyhlásil. Každý návštevník i sluha okamžite prestal rozprávať a počúval ho. „Som si istý, že súhlasíte s tým, aby sme jazdenie odložili a pohľadali slečnu Brahmsovú. Keď ju nájdeme, budeme pokračovať v plánovanom programe.“

George Vanderbilt bol štíhly tmavovlasý džentlmen, ktorý vyzeral inteligentne, mal asi tridsať rokov, bystré prenikavé tmavé oči a nosil husté čierne fúzy. Bol známy svojou láskou k čítaniu, ale zároveň bol v dobrej kondícii, pôsobil zdravo a vzbudzoval dojem, že je oveľa mladší. Serafína nebola jediná, kto si to myslel. Raz začula, ako pomocníci v kuchyni žartujú o tom, že ich pán zrejme tajne objavil prameň mladosti. Pán Vanderbilt dôsledne dbal na svoje oblečenie, a kým obdivovala jeho vodcovské vystupovanie, nevyhnutne si musela všimnúť odev a topánky. Tak ako ostatní džentlmeni v miestnosti, aj on mal pánske jazdecké sako, no namiesto jazdeckých čižiem si obul drahé čierne topánky z lakovanej kože. Keď kráčal po tvrdej mramorovej podlahe, naokolo sa ozývalo klopkanie opätkov, ktoré jej bolo povedomé... ten istý zvuk sa v noci rozliehal po chodbách suterénu.

Obzrela si topánky iných mužov. Braeden, pán Thorne a pán Bendel si natiahli jazdecké čižmy, keďže boli pripravení na vychádzku na koňoch, ale pán Vanderbilt mal spoločenskú obuv.

Podišiel k matke strateného dievčaťa a utešoval ju. „Tento dom prehľadáme od vrchu až po spodok, pani Brahmsová, a neskončíme, kým ju nenájdeme.“ Obrátil sa k dámam i pánom a vo vzduchu naznačil kruh, do ktorého zahrnul aj komorníkov a slúžky. „Rozdelíme sa do piatich samostatných skupín,“ vysvetlil. „Prekutáme celú budovu, všetky štyri podlažia aj suterén. Ak ktosi natrafí na niečo podozrivé, hneď to nahlási.“

Len čo to pán Vanderbilt vyslovil, v Serafíninom srdci sa usadil strach. Chystajú sa prečesať suterén! Suterén! Čiže aj dielňu! Prudko sa pánovi Bosemanovi vytrhla zo zovretia a utiekla, skôr než ju stihol zastaviť. Bleskovo zbehla po schodoch. Musí varovať tatka. Zvyšky včerajšej večere, matrac, na ktorom spala... to všetko treba ukryť.

Serafína sa ponáhľala do dielne za otcom a schytila ho za rameno. V snahe rozprávať a lapiť dych vyjachtala: „Tatko, akési dievča sa stratilo, presne ako som vravela, a pán Vanderbilt prehľadáva celý dom!“ Jej slová vyzneli naliehavo, no zároveň pyšne. Keď mu v rýchlosti pripomenula, čo v noci videla, bola si istá, že to už nebude pokladať iba za sen či vymyslenú historiku.

„Prehľadávajú dom?“ opýtal sa a ničomu inému nevenoval pozornosť. Okamžite z lavice pozbieral kuchynský riad i britvu a potom odtiahol matrac do zastrčenej skrýše, ktorú postavil za regálom s nástrojmi. Keď sem príde pátracia skupina, nič nesmie nasvedčovať tomu, že tu žijú.

„Čo to dievča, ktoré mi zmizlo pred očami?“ spýtala sa zmätene. Nedokázala pochopiť, prečo sa väčšmi nezaujíma o to, čo mu vraví.

„Deti len tak nemiznú, Sera,“ odvetil a pokračoval v upratovaní.

Zabolelo ju srdce. Stále jej neverí.

Tatko sa posledný raz porozhliadal po miestnosti, aby sa uistil, že mu nič neuniklo. Vzápätí sa na ňu pozrel. Chvíľu si myslela, že si ju konečne vypočuje. Ukázal však na jej kefu na vlasy a zavrčal: „Preboha, dievča, pozbieraj si veci!“

„Ale čo ten muž v čiernom plášti?“ zaprotestovala.

„Nechcem, aby ti chodili po rozume také veci,“ odvrkol. „Bola to iba nočná mora, takže už buď ticho.“

Pri tých slovách sa strhla. Nechápara, prečo je k nej taký zlý. No okrem hnevu v jeho hlase zachytila aj obavy a v diaľke začula, že pátracia skupina je na schodoch. Vedela, že ho nedesí len hrozba odhalenia. Neznášal akékoľvek reči o nadprirodzených javoch či o existencii temných alebo diabolských síl, ktoré nemohol opraviť hasákom, kladivom a skrutkovačom.

„Naozaj sa to stalo!“ trvala na svojom. „Po tom dievčati niet ani stopy, tatko. Hovorím pravdu!“

„Nejaká slečinka sa zatúlala, to je všetko, a keďže sa pustili do hľadania, nájdu ju, nech je kdekoľvek. Pohni rozumom. Ľudia sa len tak nestrácajú. Niekde musí byť.“

Stála uprostred miestnosti. „Podľa mňa by sme mali ísť von a povedať im všetko, čo som videla,“ vyhlásila trúfalo.

„Nie, Sera,“ namietol. „Prskali by od hnevu, keby zistili, že tu dolu žijem. Vyhodili by ma. Chápeš to? A bohvie, čo by spravili s tebou. Veď ani netušia, že existuješ, a tak to aj musí zostať. Myslím to smrteľne vážne, dievča. Počuješ ma?“

Pátracia skupina už bola na chodbe a blížila sa k nim.

Serafína zaťala zuby, sklamané pokrútila hlavou a postavila sa pred neho. „Prečo, tatko? Prečo? Prečo ma ľudia nemôžu zazrieť?“ Nemala odvahu zveriť sa mu, že minimálne jeden člen rodiny Vanderbiltovcov ju už videl a pozná jej meno. „Prezraď mi to, tatko, nech už to má akýkoľvek dôvod. Mám dvanásť rokov. Nie som malé decko. Zaslúžim si to vedieť.“

„Pozri sa, Sera,“ prihovoril sa jej, „v noci niekto zámerne pokazil dynamo a spôsobil také vážne škody, že si nie som istý, či ho dokážem opraviť. Ak sa mi to nepodarí do súmraku, poriadne si to od šéfa zliznem, a právom. Svetlá, výťahy, systém na privolávanie sluhov – to všetko je závislé od Edisonovho stroja.“

Pokúsila sa predstaviť si, ako sa ktosi vkráda do strojovne a poškodzuje zariadenie. „No prečo by to niekto spravil, tatko?“

Pátracia skupina už prehľadávala kuchyňu a každú chvíľu sa presunie do dielne.

„Nemám čas uvažovať o tom,“ odvetil jej robustný otec a zamieril k nej. „Iba ho musím opraviť, to je všetko. A teraz už rob, čo ti kážem!“

Pobehoval po miestnosti, skrýval veci a hrmotal nimi tak prudko a bezohľadne, až ju to vydesilo. Odkradla sa

za bojler a pozorovala ho. Vedela, že keď je takýto, nemôže s ním nikam ísť. Chce byť sám, zaoberať sa svojou prácou a venovať sa strojom. Ale zožieralo ju to a čím väčšími o tom premýšľala, tým bola rozčúlenejšia. Bolo jej jasné, že nie je vhodný čas, aby sa s ním rozprávala o svojich myšlienkach a pocitoch, no nezáležalo jej na tom. Z ničoho nič sa rozhovorila.

„Prepáč, tatko,“ začala, „viem, že máš kopolu roboty, ale, prosím ťa, povedz mi, prečo nechceš, aby ma niekto videl.“ Vyšla spoza bojlera, postavila sa pred otca a čoraz viac zvyšovala hlas. „Prečo ma celé roky ukrývaš?“ pokračovala. „Prezrad' mi, čo so mnou nie je v poriadku. Chcem to vedieť. Prečo sa za mňa hanbíš?“

Posledné vety priam kričala. Hlas mala taký ostrý a prenikavý, že vytváral ozvenu.

Tatko zastal a pozrel sa na ňu. Vytušila, že sa mu konečne dostala pod kožu a našla štrbinu v brnení, ktorým si vyzbrojil srdce. Nakoniec sa v ňom teda niečo pohlo. Zrazu pocítila nutkanie vziať tie slová späť a rýchlo sa znova ukryť za bojler, no nespravila to. Hľadela naňho najpokojnejšie, ako len dokázala. Do očí sa jej tísli slzy.

Tatko nehybne stál pri lavici a obrovské ruky zatímal v pästi. Zdalo sa, že ho zasiahla viditeľná vlna bolesti a zúfalstva, a na okamih nedokázal prehovoriť.

„Nehanbím sa za teba,“ povedal nevrlo a hlas mal podivne zachrípnutý. Pátracia skupina už bola vo vedľajšej miestnosti.

„Hanbíš,“ odsekla. Triasla sa od strachu, ale tentoraz

sa nemienila vzdať. Chcela ním otriasť. A to poriadne. „Hanbíš sa za mňa,“ zopakovala.

Odvrátil sa od nej, aby mu nevidela tvár, iba zátylok a mohutné telo. Na niekoľko sekúnd zavládlo ticho. Potom pokrútil hlavou, akoby sa v duchu hádal sám so sebou alebo sa na ňu hneval, či oboje – nebola si istá.

„Drž jazyk za zubami a poď za mnou,“ ozval sa napokon, obrátil sa a vyšiel z dielne.

Ponáhľala sa za ním a dobehla ho na chodbe. Prípadal jej akýsi nepokojný. Netušila, kam idú ani čo sa stane. Sotva dýchala, keď ju viedol dolu úzkym kameným schodiskom do priestorov pod suterénom a do strojovne, kde bolo železné dynamo a po stenách sa ťahali hrubé čierne káble, ktoré pripomínali pavučinu. Pátraciu skupinu zanechali ďaleko za sebou, aspoň na chvíľku.

„Tu nás nenájdu,“ vyhlásil, zabuchol dvere a zamkol ich. Keď v tme zapálil lampáš, všimla si, že je vážny, zamračený a bledý ako ešte nikdy. Vyľakalo ju to.

„Čo sa deje, tatko?“ spýtala sa rozochveným hlasom.

„Sadni si,“ nakázal jej. „To, čo ti musím povedať, sa ti nebude páčiť, no možno ti to pomôže, aby si všetko pochopila.“

Serafína preglgla, posadila sa na starý drevený kotúč s navinutým medeným drôtom a čakala. Tatko sa uvelebil na podlahu oproti nej a chrbtom sa oprel o stenu. S pohľadom upretým na zem sa pustil do rozprávania.

„Pred rokmi som pracoval ako mechanik na vlakovej trati v Asheville,“ poznamenal. „Môjmu vedúcemu a jeho žene sa práve narodil tretí chlapec a v ich dome zavládla radosť, ale kým všetci oslavovali, ja som sedel sám a trápil som sa tým, v akej som situácii. Nie som pyšný na to, že som sa v tú noc ľutoval, no môj život sa nevyvíjal tak, ako sa mal. Chcel som stretnúť dobrú ženu, postaviť si dom v meste a mať deti. Roky však utekali a nič z toho sa nestalo. Bol som riadne chlapisko, ale nijaký veľký krásavec. Celý deň som sa potil pri strojoch, a aj keď som sa zopárkrát ocitol v ženskej spoločnosti, nevedel som nájsť správne slová. Do rána som dokázal tárať o všelijakých hlúpostiach, len nie o tom, čo by stálo za reč.“

Otvorila ústa a chystala sa niečo opýtať, no nechcela ho prerušiť, keď sa konečne rozhovoril.

„Kým tej noci všetci popíjali,“ pokračoval, „cítim som sa dosť nanič, preto som sa rozhodol ísť von. Vybral som sa na dlhú prechádzku a len tak som sa túlal kade-tade, ako to už býva, ak má človek plnú hlavu myšlienok a nemá čo robiť. Zašiel som hlboko do lesa a cez Riečny priesmyk som sa dostal do hôr. Keď nadišla noc, kráčal som ďalej.“

Pre Serafinu bolo ťažké vybaviť si, ako sa tatko motá po lese. Varoval ju pred ním toľkokrát, až napokon uverila, že by tam nikdy nestrčil nos. Neznášal ho. Teda aspoň teraz.

„Bál si sa, tatko?“

„Kdeže,“ pokrútil hlavou a ešte stále neodtrhol zrak od podlahy. „Ale mal som sa.“

„Prečo? Čo sa stalo?“ Nedokázala si to ani predstaviť. Mihotajúci sa plameň lampáša mu vrhal na tvár strašidelný tieň. Vždy mala rada tatkove príbehy, tento ju však chytil za srdce väčšmi než ktorýkoľvek predtým.

„Ako som tak šiel po lese, začul som čudné skučanie, akoby sa nejaké zviera zvíjalo od bolesti. V kríkoch sa čosi prudko hýbalo, no nevedel som rozoznať, čo to je.“

„Niečo tam zomieralo, tatko?“ naklonila sa k nemu.

„Nemyslím si,“ odvetil a pozrel sa na ňu. „Hrozivý šuchot v kríkoch po chvíli z ničoho nič utíchol. Nazdával som sa, že je po všetkom. Vzápätí na mňa z tmy vykukli zelenožlté oči. Nech už to bol akýkoľvek človek, ba možno beštia, pomaly okolo mňa krúžil, presúval sa z miesta na miesto a pozorne ma skúmal, akoby sa rozhodoval, či ma má zožrať, alebo nechať tak. Z tých očí vyžarovala obrovská sila. No potom zmizli. Beštia bola preč. Vtom ku mne doľahlo akési mraučanie podobné plaču.“

Serafína sa vystrela a obrátila naňho pohľad. „Plaču?“ opýtala sa zmätene. To rozhodne nečakala.

„Začal som prehľadávať kríky. Na zemi bola krvavá kaluž a v nej ležali na kôpke maličké tvory. Tri boli mŕtve, ale jeden ešte žil, hoci na tom bol biedne.“

Vstala z dreveného kotúča, čupla si k tatkovi a hľadela naňho. Tak sa zahĺbila do príbehu, že v duchu videla na zemi zakrvavené tvory.

„Čo to boli za stvorenia?“ spýtala sa ohromene.

Pokrútil hlavou. „Tak ako každý, kto žije v horách, aj ja som počul historky o čiernej mágii, no až do tej noci

som im nikdy neprikladal dôležitosť. Čo najpozornejšie som si v tme obzrel to malé, ktoré žilo, ale nevedel som ho identifikovať. Teda presnejšie, neveril som vlastným očiam. Keď som ho však konečne chytil do rúk a zdvihol, uvedomil som si, že to je vlastne drobučké bábätko schúlené do kľbka.“

Serafína prekvapene vypleštila oči. „Čože? Počkaj. Nechápem. Čo sa stalo? Ako sa tam to dieťaťko dostalo?“

„Rovnakú otázku som si kládol aj ja, ver mi, ale jedno bolo isté: bez ohľadu na to, ako tá maličká prišla na svet, musel som jej pomôcť. Zabalil som ju do svojho kabáta, vydal som sa naspäť dolu kopcom a vyniesol som ju z lesa. Zobral som ju k pôrodným babiciam do kláštora a požiadal som ich o pomoc, no pri pohľade na ňu zalapali po dychu a mrmlali, že je dielom diabla. Tvrдили, že je znetvorená, že je na prahu smrti a vraj ju nedokážu zachrániť.“

„Ale prečo?“ zvolala Serafína rozzúrene. „To je strašné! Bolo to od nich podlé!“ Ak niečo vyzerá inak, netreba to hneď zahodiť. Nevdojak uvažovala nad tým, čo je to tam vonku za svet. Prístup pôrodných babíc ju mátal ešte väčšmi, než pomyslenie na beštii so žltými očami, ktorá sa zakráda nocou. Keď si však predstavila, ako tatko v teplých dlaniach zvierá malinké detské telíčko, ohrieva ho a drží pri živote, znova k nemu pocítila záblesk obdivu.

Jej ustarostený otec sa pri spomienke na tú noc zhlboka nadýchol a vzápätí pokračoval v rozprávaní. „Musíš

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.